

ЦѢНА НА ВѢСТНИКА:
за България годиш. . . 6 л.
за 6 месеца 3 л.

За странство год. . . 8 л.
За 6 месеца 4 л.

Всичко, що се отнася до
вѣстника, се адресира:
до редакцията на в-къ
„Свѣткавица“ — гр. Варна.

СВѢТКАВИЦА

НЕЗАВИСИМЪ ПОЛИТИЧЕСКИ ВѢСТНИКЪ.

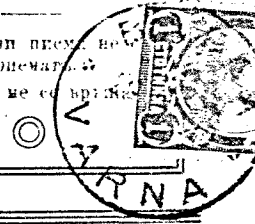
ИЗЛІЗА СЕДМИЧНО ВЪТКА НЕДѢЛЯ.

Издателъ Стопанинъ: СЛ. ХРИСТОВЪ.

— плащане
80 ст.
и 50 ст. на
мина за гармоника.

За обявления на съдеб-
ните прѣстави се плаща
по 0.4 ст. на дума.

Неплатени прѣстави не
приматъ.
Расходи се съдѣждатъ.

Георги Желѣзковъ

бивши държавенъ адвокатъ,

се установява на частна практика въ Варна. Писалище на ул.
„Ташъ йолу.“ Води и защитава дѣла прѣдъ всички съдилища
въ царството.

ПРОДАВА СЕ

добрѣ урѣдена печатница съ много
износна цѣна.

Споразумѣние: СЛАВИ ХРИСТОВЪ — Варна.

Варненско Градско Общинско Управление

ОБЯВЛЕНИЕ

№ 10948

гр. Варна, 30 юлий 1910 год.

Варненското градско общинско управление обявява на интересующитѣ се за знание, че събирането на такситѣ за правопродаване стоки на разносъ, сергия и такситѣ за поставяне маси и столове по тротоаритѣ за отъ 1 януарий т. г. до 31 декемврий 1910 г. по търгѣ, е възложено на Варненския прѣдприемачъ СТЕФАНЪ ИВ. ПЛЯКОВЪ, който прѣзъ това врѣме да събира тия такси.

Умоляватъ се всички, които продаватъ стоки на разносъ, вадятъ сергия и пр., да заплатятъ на СТЕФАНЪ ИВ. ПЛЯКОВЪ доброволно слѣдующитѣ се за тѣхъ такси за тѣзи год. въ кантората му въ IV уч. ул. „Мария Луиза“ подъ зданието на Д. К. Поповъ, за да не прибѣгва до принудителното имъ събиране, съгласно чл. 102 отъ закона за градскитѣ общини.

п. Кметъ: М. Юрдановъ

и. д. Секретаръ: М. Петковъ.

ПРОДАВА СЕ

По причина, че съмъ ангажиранъ съ много други търговски прѣдприятия, извѣстявамъ на интересующитѣ се, че продавамъ собствената си ПИВНИЦА „БАТЕМБЕРГЪ“, нахояща се на ул. „Владиславъ“ (ташъ йолу) съ много износна цѣна. Споразумѣние лично съ мене: Гочо Ж. Андрѣйчевъ.

Търговци! Рекламирайте стокитѣ си въ в. Свѣткавица

Подновяване на блока.

Столичния ежедневникъ в-къ „Денъ“ повдига въпроса за подновяването на блока. „Когато една идея е права и наложителна, нейното фиаско въ никакъвъ случай не може да ни накара да не говоримъ за нея“ — така започва писача на уводната статия, публикувана въ в. „Денъ“ брой 2297. Мисълта за блокирането на напредничавитѣ политически партии се породила най-напредъ въ началото на 1907 г., когато режима на отечественонасителитѣ бѣ достигналъ върхана политическия бѣсъ и грубата тирания. Опозиционния блокъ бѣ съставенъ съ необикновенъ ентузиазмъ и редко единодушие. Върху него се възлагаха твърди голѣми надѣжди отъ радетелитѣ за правда и редъ въ напната многострадална страна. Дѣйността на блока е извѣстна и прѣсна въ паметта на всички, за да ѣма нужда да се описва сега. Но трѣбва тутакси да се упомѣне, че той бѣше си поставилъ високоблагородната цѣль да вѣтжи въ неравна борба съ всички неправди въ държавното управление. Съставляющитѣ блока оппозиционни партии, въ това число и днесъ упражнящата — признаха, че, отъ като Фердинандъ е вѣтжилъ на българския прѣстолъ, народната воля всекогашъ е била фалшифицирана, че държавата никогашъ не е била управлявана съгласно повеленията на основния законъ. Слѣдъ тази констатация, основана на неуспорими исторически факти и събития, блокарскитѣ партии си дадоха дума да ратува за възстановяване на потѣпканитѣ конституцион. права и свободи. Но това не бѣ за дълго. Черна котка мина прѣдъ блока и въ скоро врѣме той трѣбваше да се разпадне на съставнитѣ си части. На демократитѣ бѣ пошупнато, че тѣ ще бждатъ наследници на стамболистѣ и затова тѣ твърдѣ скоро забравиха тържественно даденитѣ си обѣщания прѣдъ другитѣ партии. Ако демократитѣ бѣха си поставили за цѣль да работятъ за осъществяването на изработената блокарска платформа, тѣхната измѣна къмъ блока много лесно би могла да се прости. Още по-печалното е това, че тѣ изневѣриха не само

на блокарската платформа, но тѣ потѣпкаха и своята собствена програма. Наистина дълбоко разочарование и народа още не може да се опомни. Вече три години отъ като сѣ на власт демократитѣ, но всекой ще се съгласи, че тѣхното управление съставлява плъно отрицание на всеко понятие за законность. Тѣ непрѣстанно трѣбватъ за нѣкакви народовластнически начала но това е фалшъ и дълбоко заблуждение! И по убѣждение, и по нравъ, и по дѣла, демократитѣ сѣ вѣрно копие на стамболовизма, тѣ сѣ ехидната опашка на орази отвратителна стамболовска емоковица която разяжда трунѣтъ на млада България. И единъ день, когато се пиши новѣйшата ни политическа история, името на демократитѣ ще бжде записано съ черна буква. „ѣ извѣриха грозна измѣна прѣдъ българския народъ, който отъ дълги години е очаквалъ да се сломятъ необузданитѣ капризи на малки и голѣми тирани.

Мисълта за подновяването на блока е прѣвѣзходна, но дали тя е наврѣмenna? Всичкитѣ въпросъ е тамъ. Ако прогресисти, народняци, радикали и социалисти могатъ да дадатъ нова душа на блока и да поведа въдружна борба прѣдъ външната реакция, тѣхното дѣло би се посрѣдило тѣрдѣ съчувствено между широкитѣ народни слоеве. За голѣмо съжаление, горѣказанитѣ партии не сѣ казали думата си по зоя толкова важень въпросъ и като че ли не съчувствуватъ на подобна акция. Това отъ една страна; отъ друга — като че ли и българското гражданство остава апатично и невѣрующе. Това е жалко толкозъ повече, че въ цѣлата страна настроението е ултра-опозиционно. Правителството не може да намѣри нито единъ съчувственикъ въ народнитѣ срдѣ. Трѣбва, прочее, да се канализира накупелото народно негодувание и да се даде още по-силенъ тласкъ на народната борба. До колко политическитѣ партии ще изпълняватъ длѣжността си въ това направление, близкото бждѣще ще покаже.

Анкети въ флотата.

За кражбите и злоупотребленията въ флотата се е писало твърде много. Изглежда че военното министерство не се рѣшава да вдигне завѣсата и да привлече под отговорност провинителите си. Към писаното до сега трѣбва да се прибави и слѣдната кореспонденция, изпратена от Варна до в „Денъ“, брой 2293:

От няколко време въ флотата заседава една комисионна от флотски офицери, наречена „контра комисионна“, която има за цѣль да обори протоколите на анкетната комисионна, назначена въ началото на т. г. от в. м-во, за да констатира недостатъците по доставката на мината „Сот-Харле“, която комисионна бѣ протоколирала нѣкои неприятни работи за нашия адмиралъ. По наше мнѣние всѣкакви комисионни сж излишни слѣд една анкета, която е констатирала за сега негодността на мината като отбранително оръжие. За да не се отдѣлят флотски офицери от занятията си прѣз най-работното време въ подобни комисионни и за да бѣде свѣршенъ въпросътъ съ тия минни веднажъ за винаги, не остава друго, освѣнъ в. м-во да зададе слѣдующия въпросъ на г-нъ Дмитриевъ: въ качеството си началникъ на флота защо не се е разпоредилъ да назначи комисионна, щомъ като се полчи първата пратка отъ 25 минни, — които бѣха въ склада на флота още въ началото на м-тъ май 1908 г., да се изпита годността на въпросната мина.

Ако бѣше станало това изпитание — въ вода — отъ една комисионна, г-нъ Фирска веднага щѣме да излѣзе на явѣ, и поржката на останалите 150 минни щѣме да бѣдѣ спрѣна и нѣколкото стотини хиляди лева грѣшни български пари нѣмащо да бѣдатъ хвърлени на вѣтъра.

Подписътъ на г-нъ Дмитриевъ фигурира въ контракта съ фабриката по доставката на мините. Е добръ, той знае, че мините слѣдъ окончателната имъ изработка отъ фабриката нѣма да се изпитватъ на море, по причина на това, че е съпроводено съ разноски за самата фабрика: мините се фабрикуватъ въ Парижъ, а изпитанието трѣбва да става въ Марселия. Затова и тѣхната доставка е прѣдвидена на части отъ по 25 парчета, за да може изпитанието имъ у насъ да става на време, като се ползува въ случая и екипажа за обучение.

Какво направи българскиятъ Нелсонъ, докато вървѣше доставката цѣла година? Тѣмко обратното, — дочака цѣлата доставка, държа мините въ склада цѣли двѣ години, каза офицерите да държатъ бесѣди върху нейното устройство, по нейната разру-

шителна сила, но всичко това надъ покрива на склада, атакува в. м-во съ ежедневни рапорти, да му се разрѣши да строи складове за едно негодно оръжие, а за изпитанията на това оръжие на море не се дори и досети! Благодарение на енергичния тогава началникъ на минната частъ — една слѣдъ двѣ години отъ подучаването на мините той по своя инициатива, направи проба съ 3-4 минни на открито море и още при първото имъ спускане порочността излѣзе на явѣ!

Сега г-нъ Дмитриевъ, за да покрие порочността, да отблъсне моралната и материална отговорност, която му се струва върху главата, и за да изкара, че старата анкетна комисионна не разбѣра отъ минни, по негово ходатайство е назначена комисионна отъ минни офицери, които комисионна за прѣдседателъ има единъ офицеръ, който подписалъ протокола за приемането на същата мина, като отбранително оръжие, за морската ни отбрана; другъ единъ отъ членовете е приемалъ и наблюдавалъ обработката на мината въ Парижъ, а третия членъ отъ комисионната е неговъ протеже — роднина. Не ще съмнѣние, че при такъвъ съставъ на комисионната нашиятъ адмиралъ ще излѣзе чистъ.

Ако в. м-во мисли, че не е достатъчно освѣтено отъ работата на първата анкетна комисионна, то нека назначи отново комисионна отъ специалисти миньори не заинтересувани, които въ флота не липсватъ, обаче, първото условие трѣбва да бѣде временното отстранение отъ длъжностъ началника на флота. Само по този начинъ ще може да има пълно разбирателство за сторената грѣшка и на виновниятъ да се даде заслужението.

Не направилъ в. м-во това, всѣки съ право ще клейми най-позорно отговорникътъ лица по доставката на този хубавъ и едва начинающъ се у насъ родъ оръжие, за който сж употребени не малко трудъ и народни срдѣства.

Т. Рузвелтъ.

— 0 —

Знаменития италиански историкъ Гюелмо Фереро дава слѣдната характеристика за Рузвелта:

„Г. Рузвелтъ прѣдставлява едно странно съчетание на противоположни качества.

— Азъ съмъ варваринъ, г. Фереро, каза ми той единъ денъ, слѣдъ като ми показа богатата колекция на пушки, които приготвилъ за лова си въ Африка.

Този човѣкъ има силно влѣчение къмъ силните упражнения, къмъ опасния спортъ и къмъ дивата природа

— къмъ всичко, което изглежда да се противопоставя най-вече противъ мисълта за една префинена цивилизация. Но този „варваринъ“ е съ твърдѣ възвишена култура: неговото влѣчение къмъ четенето е извънредно; той чете непрѣтъннѣ, въ всѣко свободно време когато не се прѣдлага на спортъ, съ една изумителна бързина и благодарение на прѣвѣходната си паметъ, той запомня по голѣмата частъ отъ това, което е челъ. Неговия вкусъ къмъ общите идеи особено ме фангиралъ, защото незаинтересуваността е главния недостатѣкъ на всички американци.

Добра или лоша по този лов-къ има единъ ясно опредѣлена философия за живота и за свѣта и, отъ тази гледна точка, той много прилича на французитѣ политически дѣйци.

Прочее, не е мѣчно да се разбере защо човѣка надаренъ съ единъ толкова извънреденъ темпераментъ се занимава толкова съ великия и вѣченъ конфликтъ между туй, което се нарича цивилизация и състоянието на правитѣ, ко които се опредѣля варварството. Този конфликтъ, той го носи въ самото себѣ, въ известна мѣрка. Но общество, въ което той живѣе и на което е станалъ една отъ великите личности, трѣбваше на всѣки моментъ да му даде да разбере до колко тази велика проблема е една жива, вѣчна и всеобща проблема. Онова, което най-вече фангиралъ въ Америка европейца — наблюдателъ, който пристига безъ прѣдвзети идеи, благоприятни или противни, това е смѣста на разнородните елементи, които съставляватъ това общество. Вий намирате тука, смѣсена съ младостта, признаците на една ранна старостъ; млада азъ нѣкои части, въ други Америка е по-стара и отъ Европа; ако има страна, гдѣто може да се изучи разрушителната сила на цивилизацията, това е тази страна, която, между тѣмъ, още запазва единъ толкова богатъ источникъ на примитивна енергия.

Би могло да се цитиратъ много примѣри; азъ ще се огранича само съ единъ, който толкова много е привлѣкълъ вниманието на Рузвелта: намаление на ражданията. Чувалъ съмъ често, въ Франция, нѣкои обожатели на млада Америка да се оплакватъ, че въ „остаряла“ Франция населението не се увеличава. Но статистическите данни показватъ, че и въ Америка населението би се намалило, ако ежегодно отъ Европа не прииждаха емигранти. Но цифрите едва ли може да дадатъ ясно прѣдставление за великите феномени на живота. Трѣбва да се отиде въ Америка за да се разбере колко много хора покосява тамъ „интензивния животъ“. Внѣтъ отъ европейците емигранти, въ

американското общество безбрачното и безплодността се стрѣматъ да станатъ общо правило въ всички слоеве — както въ широките народни маси, тъй между буржуазната и висшата аристокрация. Американския животъ е организиранъ по такъвъ начинъ, той е толкова сложенъ, толкова скѣпъ, толкова бързъ, че срѣдна рѣжа хора срѣщатъ голѣма мъжнотия да отглеждатъ своите дѣца. Време, пари и самопожертвование липсватъ.

Г. Рузвелтъ има едно твърдѣ ясно съзнание за това посто ение на пѣщата. Единъ денъ азъ му казахъ че Америка твърдѣ рано започна да остарява.

— Имате право, отговорилъ ми той. Вий правите грѣшка като наричате американските държави млади страни. Изражението не е ясно и свага смѣшение. Въ дѣйствителностъ, Америка е била и е още населена съ европейци, които дохождатъ отъ страни съ стара цивилизация и продължаватъ тука цивилизацията, която сж оставили въ своето отечество.

Прочее, не е чудно гдѣто този държавенъ глава този просвѣтенъ варваринъ се интересува отъ кризисътъ на френската република. Въ нея той съглежда приблизително историята на своята страна, скѣпите неразрѣшимы проблеми, вѣчния конфликтъ на социалните сили, които навсеждѣ прѣобразуватъ идеите, правитѣ, институтите. Твърдѣ често, когато ний говорѣхме за всички тия велики въпроси въ неговия работенъ кабинетъ, азъ мисляхъ за Циципона Емилиенъ и за Полиъ. Колко ижти грѣшки историкъ и римския сенаторъ трѣбва да сж говорили на грѣцки или латински, върху тия нѣща, за които и ний говорѣхме съ Рузвелта. На всѣки случай, трѣбва да се забѣлжи, че човѣка, който, въ сравнението, прѣдставлява Циципона Емилиенъ, не познава несимизия, който пограбилъ тѣй трагично духътъ на римското благородство прѣзъ тази велика криза. Отъ тази гледна точка, г. Рузвелтъ е наистина американецъ. Той вижда зло, вижда опасността, но той имавѣра въ бѣдѣщето на своята страна. Последната фраза, която той ми каза при збогуванието си съ него, бѣ слѣдната:

— Вий сте единъ великъ историкъ, но вий сте твърдѣ скептикъ и несимистъ.

Азъ разбрахъ твърдѣ добръ какво той искаше да каже съ тази фраза и, отъ дълбочината на сърдцето си, азъ му пожелахъ щото неговия оптимизъмъ да не му докара разочарование. Но азъ не съмъ сигуренъ, че този оптимизъмъ може да стане една универсална философия на живота, добра за всички страни и за всички епохи.

ПОДЛИСТИКЪ.

Неразбория.

Ал. К. Кипровъ.

Повече отъ десетъ години става, какъ съмъ служилъ въ войската, и отъ тогава никой не ме е подирилъ за въ казармата. Другарите отъ моя наборъ нѣколко пѣти сж вече викали, а за мене и дума не става. Първия пѣтъ се зарадвахъ, че сж ме заборавили. Втори пѣтъ — малко страхъ ме поби, че мога да попадна подъ отговорностъ, а третия пѣтъ, като се мобилизира цѣлата наша дивизия, честолубието ме загризе, че ми се отнема правото и възможността да се бия за отечеството си. П рѣшихъ да направя справка защо не съмъ виканъ толкова време, защо нищо не ми е съобщено до сега.

Отидохъ въ комендантското управление. Питамъ единъ войникъ:

— Тукъ ли е комендантътъ на града? Войникътъ ме изгѣда отъ глава до пети, и друснато ми зададе въпросъ: — Защо ти е?

— Трѣбва ми.

— Защо ти трѣбва? Открай до край разправихъ всичко на войника, който слѣдъ като ме изслуша внимателно, рече:

— По този въпросъ ще отидешъ при адютанта.

— Добръ при адютанта. Дѣ е той?

— Войникътъ ме заведе при него.

— Господинъ капитанъ. . . .

— Моля разправете кратко и ясно! — прѣкасна ме адютантътъ.

Кратко и ясно му разправихъ всичко.

— Слѣдъ като свършихъ, адютантътъ

се почеса по върха на носа, и ми даде кратки и ясни упѣтвания:

— По този въпросъ ще направите справка въ военното министерство.

Отидохъ въ военното министерство. Единъ войникъ ме прати при дежурния офицеръ; дежурния офицеръ — при другъ офицеръ; този другъ офицеръ ме прати при единъ майоръ; майорътъ ми показа вратата на адютанта на началника на генералния щабъ; адютантътъ, като ме прѣкара прѣзъ едно тѣсно коридорче, спрѣ ме прѣдъ една врата да почакамъ малко, а той влѣзе въ стаята. Кото останахъ самъ, огледахъ се и разбрахъ, че съмъ обиколилъ за една справка цѣлото здание на военното министерство.

— Влѣзте при генерала! — Заповѣда ми адютантътъ.

— Господинъ генерале, — започнахъ азъ по войнишки, — десетъ години отъ какъ съмъ служилъ и нито единъ пѣтъ не съмъ подиренъ. Отечеството се намира въ трепетно положение, и азъ като неговъ добъръ синъ искамъ да знамъ, да се науча гдѣ се числя?

— Дѣ си служилъ?

Казахъ му.

— Справка само тамъ можешъ да направилъ! — отсѣчено каза генералтъ.

— Писмено ли, господинъ генерале?

— Както обичашъ, но най-добръ е да отидешъ лично, че е опасно да не попаднешъ подъ отговорностъ. Знаешъ, военните закони сж строги. . . .

— Но азъ ще се оправдая прѣдъ сѣда!

— Само тамъ не можешъ да се оправдаешъ! — рече ми генерала съ една тънка усмивка, която свкашъ говорѣше: „ще влѣзешъ въ дупка, като куче! . . .

Студени трѣпки ме побиваха като излѣзохъ отъ министерството.

На улицата, като разправихъ всичко на единъ мой приятелъ, той тревожно ми заговори:

— Да не губишъ нито минута време. Още сега да заминешъ да направилъ справка, че тне спукана работата! Вечерта заминахъ за града, гдѣто съмъ служилъ.

На другия денъ рано рано се явихъ

Успѣхитѣ въ завладѣването на въздуха.

Французкитѣ въздухоплаватели очудватъ свѣта съ своето неустранимо дѣйствиѣ въ необитанитѣ въздушни пространства. Прѣди двѣ недѣли, това бѣ Лебланъ, който за 12 1/2 часа прѣмина 800 километра нѣтъ, въ тѣй наречената источна обиколка (circuit de l'est), и получи 1 000 лева награда. Подвига на Леблана се посрѣщна съ вѣсторгъ не само въ Франция, но и въ цѣлия свѣтъ. Лѣтението въ въздуха се смѣташе за химера, но днесъ то е фактъ.

Прѣди нѣколко дни, ето и другъ въздухоплавателъ, неустранимъ Моранъ, който е извършилъ невѣроятенъ подвигъ, прѣдъ който блѣднѣятъ досегашнитѣ излети въ въздуха. Съ грация и стремителностъ, Моранъ полѣтялъ на горѣ въ въздуха и достигналъ до 2582 метра височина. До сега нито единъ въздухоплавателъ не е достигалъ на такава височина.

Ето и собствения расказъ на Морана: „Като достигнахъ тази височина, бѣше много студено. Слѣдъ това, започнахъ полета да слизамъ. Но видѣ се по поврѣда на нѣкоя частъ, аероплана започна да лѣти надолу съ изумителна бързина. За моментъ помислихъ, че съмъ изгубенъ и започнахъ да виждамъ земята. Най-сегнѣ, по едно чудо, като наблюдавахъ земята, азъ направихъ върховно усилие и благополучно слѣзохъ.“

За този смѣлъ подвигъ, Моранъ получилъ вѣсторжени поздравления отъ многохилядната публика.

Сега става дума за прѣминуването на пустинята Сахара съ аеропланъ. По този поводъ Французкия генералъ Рокъ е направилъ слѣднитѣ изявления: „Прѣминуването на Сахара съ аеропланъ е любимата идея на Военното министерство. Но не е до тѣтъчно само да имаме идеи, но тѣ трѣбва и да се осъществяватъ.“

Въ южния Оранъ ще се опрѣдѣли едно мѣсто, гдѣто ще се събератъ офицеритѣ въздухоплаватели. Двѣ партии въздухоплаватели ще взематъ участие въ този излетъ: еднитѣ ще трѣгнатъ отъ южния Оранъ, а другитѣ отъ Томбукту.

Ний ще имъ дадемъ двѣ точки на направление: еднитѣ ще лѣтятъ къмъ югъ, другитѣ къмъ сѣверъ. По натаѣтъкъ това е тѣхна работа да нарѣдѣтъ етапитѣ на пѣтуването. Ще настѣпѣ поментъ, както се случаватъ при пробиванieto на нѣкой тунелъ, ще се срѣщнатъ двѣтѣ бригади. Тогава задачата ще се улесни и Томбукту за винаги ще бѣде свързанъ по въздуха съ Алжиръ.

Армията нѣма нужда да прави спортъ. Тя трѣбва да употребѣва научнитѣ открития за националната отбрана и за мирното проникване на нашата цивилизация и на нашето влияние. До сега пустинята Сахара е била недостъпна, но ний ще я завладѣемъ съ своитѣ аероплани.

ХРОНИКА

Лични.

Прѣстагналъ е въ града на г. Пв. Грозевъ, членъ на анонимното дружество по постройката на варненското пристанище.

На маневри.

Срѣда сутринта 8 и полкъ отпѣтува за маневри, които ще се проведатъ около с. Ясж-Тене. Утрѣ се очаква завръщането на полка.

„Двумилionenъ гешефтъ.“

Въ нѣколко броя подъ дѣтъ, сточничия в. „Дневникъ“ продължава да изнася важни разкрития около концесията за постройката на единъ грандиозенъ хотелъ въ гр. Варна. Споредъ категоричното твърдение на в. „Дневникъ“, единъ варненски депутатъ получилъ подкупъ 21 хиляди л. въ брой и 30 хил. лева въ полици. И нѣкои отъ общинскитѣ съвѣтници тоже получили по нѣщо. Но, въпрѣки даденитѣ подкупы, германецъ Байпертъ не можалъ да вземе концесията, — защото не му е било позволено да се разиграватъ хазартни игри. Още прѣди двѣ години около тази крушна здѣлка се носѣха подобни слухове, които едва сега започнаха да се потвърдяватъ. Но не е този единственъ случай на тѣлсти гешефти. Известно е, че нѣколко общински съвѣтници сж замѣсени въ всичкитѣ общински прѣдприятия. Ако министерството се заинтересува и нареди една строга и безпристрастна анкета, много нечестиви работи може да излязатъ на бѣлъ свѣтъ. И демократитѣ пакъ не прѣставатъ да плещатъ, че тѣ били най-честнитѣ хора! Ще дойде денъ когато всичко ще се разкрие и ще стане явно, че варненската община е била глѣздо на вай отворителни гешефти.

Около гешефтитѣ.

По поводъ направенитѣ отъ в. кѣ „Дневникъ“ разкрития за подкупитѣ и гешефтитѣ въ варненската община, нашия съгражданинъ и народенъ прѣдставителъ г. Кр. Мирски, отправилъ едно писмо, публикувано въ в. „Камсана.“ Между другото, г-нъ Мирски пише: „Тѣй като въпросътъ е отъ голѣмъ

интересъ за обществото и особено като се мислѣтъ въ работата общински съвѣтници на нашата Одеса и народни прѣдставители, желателно е да се подкани настоятелно г-на министра на вътрѣшнитѣ дѣла, или поне правителствени офицери за хвърляне по-скоро свѣтлина върху горната афера.“ Правъ да си кажемъ, нѣмъ ни удивлява наивността на г. Мирски, ако той още продължава да вѣрва въ добросъвестността на Палица и на правителствени офицери. Та нѣмъ само въ Варна ставатъ подобни гешефти и подкупы? Колко такива има! Ами, че и въ самото министерство съ стотини хиляди левове се ограбиха отъ видни демократи, но и до сега министерството не е излязло съ обяснения прѣдъ обществото. Споредъ съобщението на „Балканска Трибуна“, самъ министър-председателя Малиновъ билъ казалъ, че Такевия фаворитъ г. Бѣчваровъ е хайдугинъ, който крадѣтъ и отъ портретитѣ му. Когато въ София сгаватъ кражби и злоупотрѣбления, прѣдъ ностѣ на министритѣ, тогава какво остава за провинцията?

Дуелъ или саморазправа.

Прѣди двѣ-три седмици нѣколко демократи и длѣжностни лица започнаха издаването на единъ вѣстникъ. На прѣвъ погледъ, отъ самото заглавие на вѣстника, всѣки би помислилъ, че това ще бѣде единъ сериозенъ вѣстникъ, който изключително си поставя за цѣль политическото възпитание на обществото, още повече, че между редакторитѣ му фигуриратъ и лица съ твърди голѣми претенции.

Отъ прѣвѣя, обаче, брой на вѣстника се вижда, че неговитѣ колонии се пълнятъ съ разни подробности за мръсни „нощни“ оргии — кой каѣ спалъ, като разбѣра се, не се разправя каѣ сж спали редакторитѣ и писачитѣ на тоя вѣстникъ, а само за лица, които не се навѣртатъ около тая кляка.

Дѣ се бичуватъ недѣжитѣ на обществото това е една отъ цѣлитѣ на журналистиката, но да се занимавате съ частния животъ на тази или оная личностъ, безъ да се държи смѣтка за обидата и клеветата, която ѝ се нася — това не е вѣстникарство, а мръсно клюкарство. Писаното въ вѣстника показва моралната стойностъ на самитѣ писачи. Но тия вѣстникарчета сж отишли по-надалечъ; за частнитѣ грѣхове на отдѣлни личности, тѣ се нахвърлятъ върху извѣстни корпорации. Така напримѣръ, въ миналия си брой като пише за грѣховетѣ на нѣкои офицерчета, съ които тия вѣстникарчета дѣлатъ меданъ въ тъмнитѣ ноци, тѣ се нахвърлятъ върху

цѣлото младо офицерско. Последното се е счело за обидено и е взело рѣшение да се обяви дуелъ, както на редактора, така и на градоначалника Поповъ за неговата клеветническа телеграма подадена до редакцията на в. „Балканска Трибуна.“ Младитѣ офицери сж рѣшили, ако дуелъ не бѣде приетъ отъ въпроснитѣ господа, да се саморазправятъ съ тѣхъ. По тоя случай има заведена прѣписка между окр. управлението и комедантството.

Както ни разправятъ, работата стояла така: Още въ началото на сезона въ Варна, когато сж пристигнали жєнитѣ отъ оркестра, които свирѣтъ въ локала „Гроздъ“, поиватъ се любовни надирѣвания отъ двѣтѣ страни. Успѣха билъ на страната на управляющитѣ писачи въ в. „Дустро“, понеже сж служели съ стражата. Казватъ, че впацѣ прѣдъ кжикѣтъ на тѣя дуци-неи имало поставени на постѣ по двама стражари, които охранявали спокойствието на госнодата отъ демократическата клика, които почивали горѣ, а другитѣ посѣтителѣ били връщани отъ стражата. Между тѣзи посѣтителѣ е имало и нѣкои офицери, които не рѣдко сж влизали въ конфликтъ съ полицията. Отъ тогава се е появила враждата между двѣта противни лагера, които се разивъ послѣдната фаза — дуелъ или саморазправа.

Нашето мнѣние е, че по тази афера има трѣски и у двѣтѣ страни, но по-голѣмъ е грѣхътъ на писачитѣ около „политическо дустро“, които не виждатъ гредата въ своето око, а само сламката у противникитѣ си. Тѣ нѣмаха моралното право да говорятъ за нравственностъ и обществена съвѣсть, отъ които ги дѣли цѣла пропастъ.

За сега толкова; умному мало довлѣтъ.

Дипломатъ ли е?

Това е заглавieto на една отлична статия, която постои въ редакцията за публикуване. За голѣмо съжаление, ний не можемъ да ѝ дадемъ гласностъ, защото нарочно създаденитѣ исключителни закони ограничаватъ свободата на печата. Ще си позволимъ само да дадемъ заключителния пасажъ, който гласи: „Само 13 пунята изложихъ. Има още да се излагатъ десетъ пѣти по 13. Но ще бѣде излишно. И изложениѣ 13 сж достатъчно. Ила ли нѣкои, които да сж въ полза на България? Подобенъ не се намира. Всичко е било насочено въ вѣрба на народа. Той заварѣ двѣ партии, а направѣ всичко за да създаде деветъ партии. Потрива си сега ржѣтъ отъ удоволствие за тоя личенъ успѣхъ, който му дава възможностъ да прави търговия съ партиитѣ, да налага своитѣ унизиелни условия и пр. . . . Такъвъ е резултатъ на неговата свхвърдни-

при началника на полковото военно окръжие.

Всичко въ подробности разправихъ на господина подполковника. Той мѣ изслуша съ голѣмо внимание, написа електрически звѣнецъ, и веднага при него се яви единъ фелдфебелъ. Подполковника заповѣда:

— Направете нужната справка и дайте свѣдѣния на господина къмъ коя частъ се числи!

— Слушамъ! — високо извика фелдфебелтъ.

Набързо фелдфебелтъ взе отъ мене името ми, отъ гдѣ съмъ роденъ, гдѣ съмъ служилъ, и излѣзе. Азъ оставахъ въ кабинета на началника.

Слѣдъ малко фелдфебелтъ дойде съ единъ голѣмъ списѣкъ.

— Г-динъ подполковникъ! започна той — лицето, за което става дума по нашитѣ свѣдѣния, то е умрѣло!

— Какъ?

— Господинътъ, който стои прѣдъ васъ, не е живъ, той е умрѣлъ?

— Какъ? — издигнахъ гласъ на протестъ. — Азъ не съмъ умрѣлъ, както виждате азъ съмъ живъ!

— Васъ ли ще слушамъ азъ, или списѣка! За насъ ти си умрѣлъ! — живо избѣрбори фелдфебелтъ и вътрѣнено чакаше отговоръ отъ своето началство.

Подполковникътъ помѣлча малко, помисли, и слѣдъ това се обърна къмъ мене:

— Вѣрно! Фелдфебелтъ е правъ, За насъ вие сте умрѣли! Но-о... за да не попаднѣте подъ отговорностъ, тази грѣшка ще трѣбва да изправите чрѣзъ общината, въ която се числите... Да-а... и това трѣбва да направите чѣст по-скоро, че врѣмената сж трѣвожни...

На другия денъ отидохъ въ общината, гдѣто се числя.

Намѣрихъ кмета и писаря му да играятъ карти въ общинското управление. Разправихъ на двамата цѣлата история. Писарѣтъ отвори сѣмейната книга, прѣобрѣща дълго врѣме, и съ въздишка се обърна къмъ мене:

— Въ списѣка на нашата община ти не фигурирашъ.

— Възможно ли е това? Азъ съмъ записанъ въ тази община!

— Да-а, но може-би ти си билъ записанъ въ старата сѣмейна книга?

— Гдѣ е тя?

— Тя изгорѣ миналата година заедно съ всички други книги... Писарѣтъ почна да ми разправя за голѣмия пожаръ, който станалъ миналата година

— Остави пожара на страна! — нервно го прѣкъснахъ азъ, — Кажми какъ ще ме запишете сега въ сѣмейната книга.

— Има само едно срѣдство: ще трѣбва да се отнесешъ до мировия съдия, и само по негова заповѣдъ ще можемъ да те запишемъ отново.

Като видѣхъ, че не ще може да се напѣлни главата нито на писаря, нито на кмета, обхвтахъ се, до като е ранко, да отида въ окръжния центъръ при мировия съдия.

На другия денъ разправихъ цѣлата своя одисея на съдията, и го помолихъ да ме спаси отъ това несносно положение.

Съдията се почеса по врата, дълго мисли, и послѣ рече:

— Въ нищо не мога да ти бѣда подѣзентъ: нѣмъ по военнитѣ списѣци си умрѣлъ, а по общинскитѣ изгорѣлъ, за мене хептентъ не съществуващъ.

— Послѣ?

— Послѣ не зная.

— Но азъ искамъ да ме запишете.

— Отново да ви запиша не мога, тѣй като...

— Не! не! — викнахъ азъ!

Съдията продължаваше да бѣбри своята резолюция:

— . . . а сте умрѣлъ въ България, за това само Народното Собрание има тая властъ да ви признае за живъ български поданикъ, и слѣдъ това ще се запишете въ нѣкоя община, и тази послѣдната ще ви прѣдстави прѣдъ наборната комисиѣ, която ще ви прѣгледа и ще констатира дали вий сте годенъ да бѣдете войникъ. . .

Не се разправяхъ повече съ съдията. Но до денъ днешенъ не съмъ подавалъ никѣдъ никакво заявление, за да се констатира, че азъ не съмъ умрѣлъ. . . .

ломация. Не ще и дума, че този резултат е грандиозен, но само въ неговата лична полза. Вѣчната истина още един път се потвърди на гърба на българина: полезното за царятъ е вредно за народитѣ.“

Холерата иде!

Тя иде и тропа вече на нашитѣ врата. Ако се върва на подробнитѣ сведения, публикувани въ столичния в. „Дневникъ“, единъ турчинъ, който пътувалъ съ нѣкой австрийски параходъ, слѣзълъ полумрътъ на Сомовитъ; слѣдъ това било констатирано, че той билъ заразенъ отъ холера. Прѣди три години бай Петръ Стаичевъ расправяше за демократическия шепъ, съ който бѣ заражена цѣлата страна. Ако сега ни нагази и холерата, тѣжко ни и горко! Санитарната служба у насъ не е добръ организирана и ний мѣчно бихме могли да се боримъ съ този бичъ на човѣчеството.

Съвѣщение.

На 26 Августъ т. г. виднитѣ Варненски демократи бѣха се събрали въ градската градина на съвѣщение. Съвѣтвяха се навѣрно, по какъвъ начинъ да се затворятъ устата на в. „Дневникъ“ по двумиллионната афера, която послѣдния отъ нѣколко дни разнищава.

Пожаръ.

На 26 Августъ т. г. избухна пожаръ въ каменотъглищния складъ на г-нъ Кирчевъ. Пожарната команда пристигна своевременно и започна гасенето.

Производство на сапунъ.

Слѣдъ нѣколко дни, новата сапунена фабрика при гарата, подъ директорството на г. Сп. Шиваровъ, ще почне фабрикуването на сапунъ. Суровитѣ материали сѣ вече пристигнали. Очакватъ се още нѣколко машини, които скоро пристигатъ. Специалната частъ по приготвянето на сапуна се завежда отъ нашия съгражданинъ, техникъ-директоръ г-нъ Панайотъ Ангеловъ, химикъ и специализиралъ се по сапунарство.

Нѣмъ градоначалника.

Той бѣше се закарналъ да ни дава въ склъ, но не стори това. Значи, той е публиченъ лъжецъ. Ний писаме, че той оскърби, малтретира и незаконно зрестува нѣколко души; пакъ мълчи. Показваме г. градоначалника да вземъли закана си, да заведе дѣло противъ редакцията ни; тогава ний ще докажемъ прѣдъ сѣда, че за Варненски градоначалникъ е назначенъ единъ обикновенъ побойникъ, който злоупотребява съ службата си.

Изъ общината.

Въ миналия брой бѣхме съобщили за нѣкои злоупотребления и произволи, вършени отъ техническия надзирателъ Г. Продановъ. Сега узнахме, че сѣмъ този демократически знаменосецъ не се задоволилъ само съ изнудване суми отъ бѣдни варненски граждани, но е въвелъ въ заблуждение и самия си началникъ, общин. инженеръ, като му е прѣдставилъ на подписъ вѣдомости за надници на много повече каруци, отколкото сѣ работили прѣзъ дена. По такъвъ начинъ той си е докарвалъ кметска заплата, като сѣдневно си е турялъ въ джеба по 2—3 надници всѣка по 7 лева.

Това всѣчко е извѣстно на г. кмета, но чудното е, че Продановъ и днесъ още е на служба; зертъ демократитѣща останатъ безъ знаменосецъ.

Варненски театръ.

Варненския театръ „Смѣхъ и Сълзи“, въ желанието си да попълни своя съставъ, е рѣшилъ да обяви конкурсъ за кандидати-артисти

и артистки. Конкурсътъ ще се проведе въ Варна на 15 септември т. г. Отъ конкурситѣ се изпеква, освѣнитъ спенички дарба (прѣдпочитателно за комедии и фарсове), да иматъ най-малко нетокласно образование, добъръ слухъ и доста приятенъ гласъ (запѣвни). Приетитѣ слѣдъ конкурса ще служатъ първитѣ три мѣсеца безъ възнаграждение, като ще иматъ, обаче, безплатна квартира и храна. Слѣдъ това ще имъ се опрѣдѣли възнаграждение, съобразно съ показания успѣхъ прѣзъ течението на тритѣ мѣсеца. Отъ конкурента се изпеква да изиграе една спенка изъ нѣкоя комедия, избрана отъ самия него.

Колоездаченъ алманахъ.

Получихме издѣлния отъ печатъ, плустрованъ колоездаченъ алманахъ-бѣлѣжникъ, премия за абонатитѣ на „Български Колоездаченъ Вѣстникъ“, който съдържа:

1. Имената на колоездачитѣ въ Царството; 2. колоездачитѣ дружества и тѣхнитѣ настоятелствена съставъ; 3. всички търговски колоездачни фирми и 4. заведенията, въ които колоездачитѣ се приематъ радушно. Всѣчко това подредено за всѣкой градъ отдѣлно. Освѣнитъ това има специаленъ отдѣлъ *Български Колоездачи*, гдѣто сѣ помѣстени ликоветѣ на първитѣ български Височайши колоездачи Тѣхни Царски Височества Прѣстолонаслѣдника Князь Борисъ Търновски и Князь Кирилъ Прѣславски; прѣседатели на българската колоездачна съюзна организация г. генералъ Вазовъ, членоветѣ отъ сѣмъ сѣмъ и ликоветѣ на много други видни колоездачи отъ цѣла България. Този отдѣлъ има и бѣлѣжникъ.

Струва 1 л. 50 ст., а за съюзнитѣ колоездачи 1 л.

Съобщение.

Откупчикътъ на сергийното право въ гр. Варна Петръ Константиновъ, обявява, че отъ 25 т. м. агентъ при сѣмъто прѣдприятие Филипъ Тепавичаровъ е уволненъ и нѣма право да събира никакви суми за смѣтка на това прѣдприятие.

„Лонглайфъ“.

Обрищаме вниманието на читателитѣ си върху рекламата на 4 страницата за апарата „Лонглайфъ“. Този венецъ за прѣчистване въздуха е въведенъ у насъ наскоро и е далъ блестящи резултати съ своето дѣйствие. Той съставлява необходимостъ не само въ всѣко публично заведение но и за всѣка къща. Ний го прѣпоръчваме, като поздравяваме младия и енергичния му прѣдставителъ Янаки Хр. Янакевъ.

Писмо отъ града!

Напослѣдъкъ нѣкой дописникъ отъ Варна съобщилъ въ „Вечерна Поща“, че благодарение акуратността и полицейската способностъ на Варненския градски началникъ Г. Поповъ, била заловена една банда около варненското пристанище, която изпращала противозаконно български работници за Америка, като прѣдварително ги експлоатирала съ по 400—500 лева на човѣкъ.

За освѣтление на варненското общество и на всички ония, които се интересуватъ отъ горнята „полицейска способностъ“ на г-на началника Поповъ, нека прочетатъ изложенитѣ по долѣ факти.

На 18 юний т. г. началника г-нъ Поповъ, заедно съ Аврамъ Маймунъ и Петъръ Краснаревъ, и двамата отъ гр. Русе, тайни агенти за експедиране на работници за Америка (отъ компанията Аврамъ Маймунъ, Петъръ Краснаревъ, Арне, Несимъ Б. Аронъ и Кастро — всички изъ гр. Русе), ве-

черта отиватъ на Баба Елена за да ядѣтъ разенъ гивечъ и чига на скара, догосена отъ Краснарева отъ Русе. На 19 сѣптий въ Морската градина пакъ тримата сѣ гледали до 12 часа полунощъ; отъ тамъ отиватъ въ хотелъ Прѣславъ, началника се прѣоблича въ цивилни дрѣхки и слѣзатъ самъ право на пристанището да отстранятъ стражата отъ парахода „Консулъ Торсе“, която пази при парахода. Началника като вижда, че хората на сѣ доведени, връща се обратно и казва на Аврамъ Маймунъ: „доведете хората, понеже отстранихъ стражата.“ Аврамъ дава заповѣдъ на Краснарева, който довежда 12 човѣка и ги натоварватъ въ парахода безъ паспорти, понеже началника прѣдварително бѣше отстранилъ полицейската стража.

На 18 Юний т. г. пристигатъ съ трень четири работници за да отпътуватъ за Америка, които стражата при гарата залавя и изпраща при началника: вмѣсто да ги изпрати обратно, той ги прѣдава на Аврамъ Маймунъ и П. Краснаревъ, и тѣхъ да натоварятъ на сѣмъ параходъ, обаче нея вечеръ сѣ ги изгубили въ града и неможе да ги натоварятъ, а ги оставатъ за слѣдующий параходъ;

съ които е заминалъ Авр. Маймунъ до Цариградъ, като имъ купува дрѣхки, както на четирмата, сѣмъ и на първитѣ 12 човѣка и ги експедира, направо за Америка; като възнаграждение за това, началника е земалъ 16 наполеона, значи по наполеонъ на човѣкъ.

За да прикрие това свое прѣстѣпление, началника стѣмъ историята за съществуването на нѣкоя мнима банда, която окр. сѣмъ на 20 того оправда и съ това лена една плесница на началника.

Пътницитѣ сѣ отъ селата Осенецъ, Голѣма Кокарджа, Батембергъ, Разградска околия, за изселването на които, поимено, ако стане нужда, ще прѣдставимъ общински удостовѣрения.

Има 11 души свидѣтели, които сѣ готови подъ кѣтъва да потвърдятъ горѣизложенитѣ обстоятелства. Тѣ съставляватъ блѣскава плустрация за морала и похватитѣ на демократическитѣ полицаи. Ще видимъ да ли прокурорската властъ ще се заинтересува и да ли ще подпири смѣтка отъ варненския градоначалникъ.

гр. Варна, 27 Августъ 1910 г.

Съ почитъ:

С. Ив. Кърджиевъ.

ЛОНГЛАЙФЪ (ДЪЛЪГЪ ЖИВОТЪ)

ПРѢДСТАВИТЕЛСКА КЪЩА

ЯНАКИ ХР. ЯНАКЕВЪ

ВАРНА.

Най-главна необходимостъ!

Нуждата отъ прѣчистване въздуха, никой не може да оспорва, ПИТА СЕ, обаче, кое е най-доброто и ней-сигурно сръдство за това. **ОТГОВОРЪТЪ Е:** да се озонира т. е. да се вкара по нѣкакъвъ начинъ **ОЗОНЪ** въ разваленния въздухъ на помещението.

Благотворното влияние на озона върху организмътъ познава всѣки, горѣ-долу, интелигентенъ човѣкъ и нѣма нужда да се спирамъ върху това.

Като прѣпоръчвамъ всеизвѣстния апаратъ за прѣчистване въздуха, чрѣзъ озониране нареченъ **„ЛОНГЛАЙФЪ“** (дълъгъ животъ), който е въведенъ вече въ 48 държави на свѣта, удостоенъ е съ най-големитѣ награди и е обиспанъ съ хиляди похвали и благодарности. Азъ цитирамъ една незначителна частъ отъ безбройнитѣ благодарствени писма на най-видни авторитети.

1). *Отъ канцеларията на НЕГОВО ВЕЛИЧЕСТВО ИМПЕРАТОРЪ ФРАНЦЪ ИОСИФЪ I* отъ Австро-Унгария: „Съобщаваме Ви, че Негово Величество благоволи да приеме за употребление апарата **„ЛОНГЛАЙФЪ“** и че той дѣйствува отлично.“

2). *Отъ докторския клубъ въ Виена:* „Ще се трудимъ чрѣзъ прѣпоръчване да способствуваме за разпространението на прѣвъзходния Ви апаратъ **„ЛОНГЛАЙФЪ“**.“

3). *Отъ дирекцията на Военното училище въ Цара (Далмация):* „Тѣй като купения прѣди една година апаратъ **„ЛОНГЛАЙФЪ“** ни напълно задоволи, молимъ да ни се изпратятъ нови 62 апарата комплекти чрѣзъ пощенски колетъ по 5 кгр.“

4). *Отъ професоръ Dr Erasche*, деканъ на медицинския факултетъ отъ Виенския университетъ: „Напълно съмъ доволенъ отъ апарата **„ЛОНГЛАЙФЪ“**.“

5). *Отъ Dr Bogdan* въ Виена: „Познавамъ отличнитѣ качества на вашия апаратъ **„ЛОНГЛАЙФЪ“** и ще го прѣпоръчамъ най-горѣщо въ кръга на моитѣ пациенти и познати.“

6). *Отъ болницата ФРАНЦЪ ИОСИФЪ I* въ Bielitz: „Молимъ да ни изпратитѣ още 15 апарата, за прѣчистване въздуха **„ЛОНГЛАЙФЪ“** и пр. пр. още хиляди благодарности.“

Всички запитвания, поръчки и др. се отиряватъ до единствения прѣдставителъ и депозиторъ на ЦАРСТВОТО БЪЛГАРИЯ

ЯНАКИ ХР. ЯНАКЕВЪ — ВАРНА.

Български проспекти се изпращатъ безплатно.

Цонко Харбовъ — юристъ

Адвокатъ въ гр. Провадия. — Приема да защитава дѣла прѣдъ всичкитѣ сѣдилища въ България.

Печатница „Просвѣта“ — Варна.